

Els dematins, tota la badia és d'un blau pàl·lid-rosat. Moorea, l'illa germana, al lluny, dreça els seus pics salvatges vers el cel. La seva silueta torturada es destaca entre la boira blavosa, un xic rosada del dia naixent, i ses profundes valls són com gran taques fosques que arriben fins al mar. L'aigua plana i diàfana com un cristall reflecteix les gracioses estructures de les goletes amarrades al moll. Al fons tremoladís d'aquesta aigua apareixen, rosades i grogues, verdoses i liles les grans flors de corall. Entre les flors i la superfície, milers de peixos de colors evolucionen ràpids. Els ulls són meravellats d'una tal riquesa de color, les flors mateixes de corall són pàl·lides sota els matisos brillantíssims dels peixos.

Més tard la vila es desperta, els carrers s'animen. el sol puja i esdevé roent, i poc a poc la gamma de colors suaus desapareix sota la claror esclatant de l'astre dels tròpics i tot esdevé blau i verd, arbitràriament i brutal. Blau i verd del mar a la muntanya, de la terra a l'infinit... Sols al lluny, sobre l'atzur esclatant una ratlla blanca es destaca. És l'ona eterna del Pacífic, detinguda per la corona de corall que volta l'illa on s'esberla escumejant i remorosa. Prop del passeig provincià, sobre el qual uns quants "blancs" ben abillats fan l'elegant, es balancegen les democràtiques goletes.

Però l'hora àlgida de la bella a Papeete és cap al tard. Les postes de sol són d'un tal encantament, que tota descripció resultaria pobra. Penseu en la subtilitat d'una pintura japonesa i en tindreu una feble idea. Sobre un fos de blau i rosa pàl·lid el taronja i el negre s'hi destaquen. Així que el sol decanta vers l'horitzó, la gamma de colors reapareix. El blau i el verd esclatant suara es desmaien i es fonen en noves tonalitat. L'aigua tranquil·la de la rada es colora de roig. El roig puja d'intensitat a mida que el sol baixa i el cel empal·lideix. El blau enlluernador esdevé suau, dolcíssim, mentre del cantó de ponent sembla esclatar-hi un grandíós incendi.

Les nits de lluna descobriu paisatges nous, entre els arbres hi trobeu efectes no sospitats, fulles platejades... negrors a contrallum, un cocoter gegant surt pel damunt la fronda tot argentat... La lluna, la romàntica i sentimental d'occident, mancada de poetes llagrimosos i de músics romàntics, és aquí tota una altra. És esclatant i sana, sobiranament indulgent pels enamorats. Aquí no hi ha pierrots ni arlequins transcendents, tots són homes o dones agullonats pel desig d'estimar.

Però en les nits ben fosques l'encantament suggestiu ve de les flames roges de les antorxes dels pescaires. Les veieu altes i solitàries creuant la badia poc a poc. Dintre l'aigua negrosa hi ha també una gran flama indecisa que segueix l'altra. Si s'acosten sentiu un breu remor, un clapoteig discret que ve de la piroga lliscant sobre l'aigua i del cop de "pagué" del conductor. De sobte la gran flama s'atura. Un home nu al davant té un gran arpó a la mà, i esguarda fixament dintre l'aigua. Tot d'una l'arpó enfonsa com un llamp, l'home es llança al mar, la flama vacil·la. Se sent la remor d'un cos nedant.. un instant després la flama s'apaga en un guspireig de coet. Una pluja de foc cau dintre de l'aigua. La flama mor i regna el silenci. Però al lluny, i per tota la rada, noves flames misterioses s'encenen, es mouen lentament i moren.